

[Helge Larsen.]

mange diskussioner om eventuel indførelse af kildeskat, og der er foretaget undersøgelser i finansministeriet derom. Det er vor opfattelse, at en kildeskat som den, der har været skitseret med efterregulering af skatten ved årets udgang, vil betyde en væsentlig forøgelse af administrationen, og vi ønsker ikke at medvirke til at gennemføre den. Om der kan findes en enklere form for kildeskat, ved jeg ikke. Nogen større interesse for kildeskat har mit parti ikke, men kommer der nye tanker frem, er vi villige til at drøfte dem fordomsfrit, som jeg håber andre grupper her i det høje ting vil være det. Jeg synes, vi skylder sandheden og den politiske oplysning at vedkende os, at kildeskat alene er et spørgsmål om formen for opkrævning af skatten, ikke en ny skat lagt oven i andre skatter, som jeg har set oppositionspolitikere sige det i sommer.

Uanset om vi skal have forbrugsbegrænsende skatter eller ej, kan det imidlertid siges ganske klart, at staten må bidrage til at holde efterspørgselspresset nede ved at holde igen med ikke strengt nødvendige anlægsarbejder og ved at henlægge dem til vinterperioden i den udstrækning, det er muligt. Dernæst kan og bør der gøres en indsats for at fremme opsparingen. Der er direkte peget på fremme af opsparing til erhvervelse af eget hus eller til erhvervelse af lejlighed på andelsbasis, men andre former må også overvejes. En øget opsparing er den simpleste vej til at bringe den høje rente ned. Ville hver familie, ud over hvad den i øvrigt allerede måtte spare op, var sætte 5 kr. i sparekassen ugentlig, var frykten for valutakrise og inflation i det væsentlige fjernet. Så enkelt og måske samtidig så svært er problemet.

På ét område må vi imidlertid ikke være karrige med økonomiske midler, nemlig på uddannelses- og forskningsområdet. Det må vi ikke, fordi uddannelse og forskning er en hovedforudsætning for, at vi kan klare de opgaver, vi står over for hvervsmæssigt,

men også fordi det giver det enkelte menneske en rigere og lykkeligere tilværelse. Jeg tror, at det er en lykkelig ting, at nu praktisk taget alle uddannelsesgrene er samlet under samme ministerium. Selv om det kan give overgangsvanskeligheder, vil det betyde, at det lettere lader sig gøre at samordne og planlægge udbygningen og muliggøre det samarbejde mellem de forskellige uddannelsesgrene, som gør, at hver enkelt ung kan finde sin rette uddannelse og dermed skabe sig forudsætning for at finde sin rette plads i tilværelsen. Med glæde ser jeg, at det i åbningstalen stilles i udsigt, at man vil stræbe mod at knytte et 10. uddannelsesår ind i det frivillige uddannelsesmønster efter det 14. år. Jeg tror, at engang med tiden vil det, indpasset efter det 8. og 9. frivillige skoleår, netop give den sammenhæng i uddannelsesmulighederne, som vi endnu ikke har udbygget fuldt ud. Jeg er også sikker på, at den højtærede undervisningsminister vil have de bedste forudsætninger for at virkeliggøre hele dette store uddannelsesmønster og — for at nævne de nære ting — også for snart at få ordnet teknikaskolernes forhold og udbygning.

Må jeg så slutte med nogle almene betragtninger. Det har været en ofte fremsat påstand, at det radikale venstre har medvirket til socialisering gennem sit samarbejde med socialdemokratiet. Det er ikke rigtigt. Der har ikke været ført socialistisk politik med radikal medvirken, og der er intet i regeringens åbningstale, der bebuder socialisering. Jeg skal ikke afgøre, hvad socialdemokratiet ønsker, men det, som de to partier i regeringssamarbejdet er enige om, er en demokratisk reformpolitik. Den har vi givet tilslutning til, og den vil vi søge gennemført. Der er ikke flertal for en socialistisk politik i folketinget, og der bliver det ikke med radikal tilslutning.

Men der er et forhold i den moderne samfundsudvikling, som mange mennesker nok knytter vagt sammen med hele spørgsmålet om socialisering, og det er forholdet mellem stats- og kommunale myndigheder